

1

El so repetitiu i estrident va despertar l'Adriana. Per uns segons no va saber on era. Tot i que feia sis mesos que havien decidit fixar la relació, ella es negava a viure junts, fet pel qual alternaven les trobades als pisos de l'un i de l'altre. Després de recordar que no era al llit de casa, va buscar el cos d'en Ramon, però només va trobar la fredor dels llençols. No l'havia sentit marxar. El despertador electrònic de l'altra tauleta marcava les sis i cinc. Va deixar anar un reneç. Si tenia una trucada entrant a aquelles hores només podia ser en Pau, el seu soci a l'agència, qui hauria tingut algun entrebanc en el seguiment del marit de la clienta. Es va girar i va trobar l'aparell a les palpentès. En agafar-lo va veure que s'equivocava: era el seu pare. Va fer un gest d'enuig i va penjar. Quant feia que no li telefonava? Anys. Gairebé tres mesos que ni tan sols el veia. Ella parlava amb la mare, des que es va independitzar. I es trobaven un cop a la setmana. El dia anterior havien dinat juntes. Què devia voler?

No va poder continuar especulant perquè la paraula «pare» va tornar a il·luminar la pantalla del mòbil.

—Em sembla que no són hores —va contestar, impacient. Ni rastre d'estimació, ni tan sols de simpatia. No podia saber què carai l'havia mogut a posar-s'hi en

contacte, però el faria esperar—. Et truco jo en una estona.

—És la teva mare... —va intuir que deia, més que no pas entendre les paraules que sortien entretallades, mentre apartava l'aparell de l'orella i buscava la tecla vermella amb l'automatisme creat pel costum. Plorava? Va tornar enrere.

—Què té, la mare? —va disparar, sense concessions, al mateix temps que es llevava d'un salt i recolzava els peus sobre el gres de l'habitació d'en Ramon. Volia saber què hi havia darrere d'aquella trucada. Treure's el dubte que ara l'assetjava, per poder engegar-lo i tornar a la seva vida.

—Som al Trueta. No sabem si se'n sortirà.

Sí, el pare plorava. Com tantes vegades havia vist plorar la mare. Tal com ella mateixa havia plorat, nit rere nit, espantada pels crits i els cops. Així que si no fos pel que aquelles vuit paraules implicaven, els seus ulls haurien pres l'expressió de desdeny que ell dedicava a la mare abans de girar-se i marxar de casa donant un cop de porta, i hauria penjat per seguir tractant-lo amb la mateixa indiferència. Però el misatge va travessar les capes d'odi forjades baralla rere baralla, fins a copsar per què plorava aquell home que durant la infantesa li havia semblat insensible com una pedra.

—Què ha passat? —la veu a penes li va sortir audible perquè li faltava l'aire.

—Ha tingut un ictus. Està molt malament.

No li va caldre sentir res més. Es va vestir i va sortir al carrer. Veia el seu voltant distorsionat per les llàgrimes. Havia esperat que fos el pare qui morís primer. Amb tant alcohol, no entenia com el fetge li continuava funcionant. Ho havia desitjat tant! Que petés d'una vegada i alliberés la mare d'una càrrega de la qual ella no es volia deslliurar.

—És el meu deure, filla. Des que vaig dir que sí davant del capellà —li havia repetit mil cops aquella dona, a qui mai havia acabat de conèixer, sempre que intentava convèncer-la que el deixés.

—Davant del capellà ell també et devia prometre respectar-te i no ho ha fet mai —li responia amb duresa perquè la bena que cobria els ulls de la mare per fi li caigués.

Res havia anat com esperava. I ara la vida la feia seure a la sala d'espera del Trueta, on les hores transcorrien tan lentes que se li feien insuportables, mentre la mare es consumia en un box d'urgències. Només un dels dos podia acompanyar-la i el pare tardava horrors a sortir perquè el rellevés. No comprenia tanta insistència a ser-hi, ell que no se n'havia cuidat mai.

Si hagués avisat en Ramon segur que hauria corregut a donar-li suport i li hauria fet menys angoixosa l'espera. Que li fes costat de manera gairebé incondicional era un dels aspectes que sobre el paper havia guanyat en el moment de formalitzar la relació. Però

no li venia de gust involucrar-lo en la seva família. Per què? Per quatre trobades a l'any? No. I ara menys. Si l'ictus era tan greu com deien els metges, no li quedaria família per compartir.

A qui sí que havia avisat era en Pau perquè no la trobés a faltar i es dedicés a rastrejar on era a través del GPS del mòbil o a inundar-la de trucades fins que li agafés el telèfon. Ell no era del tipus de persona que es presenta a donar suport a les urgències de l'hospital. I a ella, això, ja li estava bé.

Per fi va reaparèixer la cara plena de capil·lars vermells del pare a la porta interior d'urgències. Feia mal aspecte, amb la barba de dos dies més blanca que negra i les galtes enfonsades com si l'haguessin xuclat. Sense deixar ni que se li acostés, va aixecar-se d'una revolada i va afanyar-se a entrar pel mateix accés, evitant que les seves mirades es creuessin. La mare seguia immòbil, el cos ple de vies i catèters. La cara, desfigurada per una ganyota inversemblant, desprenia patiment, tot i la mascareta d'oxigen. Si bé els metges asseguraven que estava en coma i no patia, l'Adriana estava segura que s'equivocaven. La mare marxaria d'aquest món tal com havia viscut: patint, acompanyada per un home que només es preocupava per ell mateix i una filla incapaç d'alleujar-li el patiment.

De cop, el silenci es va trencar per la respiració dificultosa de la mare. L'aire vibrava en entrar i sortir dels pulmons a través de la boca oberta de gairell.

—Soc jo, mama. Em tens aquí —va xiuxiuejar-li agafant-li una mà. Sabia que era el final. Ho havia viscut amb l'àvia. El pronòstic de la neuròloga no els permetia esperar res més. Hauria d'avisar les infermeres perquè anessin a buscar el pare, però no volia que la mare passés per allò al seu costat—. Tranquil·la, no et deixaré.

Una llàgrima solitària es va formar al caire de l'ull esquerre de la mare, el que quedava més a prop d'on era ella. Llavors, a l'inhalar, va aixecar el tors i va deixar-se caure amb un soroll sec, com el d'una ànima que es trenca.

2

Des que en Pau estudiava per treure's el grau que li donaria el títol oficial d'investigador privat del Ministeri del Interior que, llevat que tingués visita, a les tardes era ella qui ocupava la taula d'Ikea de la recepció. S'havia plantejat llogar algú que fes tasques de recepcionista, però no era que tinguessin un continu de trucades, ni que el timbre sonés gaire sovint, així que va decidir que podria organitzar-se sense ajuda. Al matí era el seu company qui hi seia i des d'allà l'ajudava en els casos que els sorgien.

Ara bé, la mort de la mare havia trencat la seva rutina. Va tancar l'agència tota una setmana. Sabia que seure a esperar que un futur client entrés per la porta no la consolaria. L'únic que li venia de gust era nedar fins a l'extenuació a les aigües cristallines de Castell, o seure sola a la sorra amb la vista fixada en l'horitzó. En Ramon hi anava a fer-li companyia els dies que no tenia torn i l'animava a posar-se l'equip *d'snorkel* i distreure's amb les meravelles que el mar li oferia.

No comprenia per què se sentia tan derrotada. Al cap i a la fi feia molts anys que havia deixat enrere la nena que necessitava la mare. Des d'abans de sortir de la llar familiar, fugint d'una convivència destructora,

cansada d'intentar convèncer-la que havia d'allunyar-se d'un marit que només la feia patir. Un vespre, quan feia el mort deixant-se surar per les onades, ho va veure clar: aquell nínxol cobert de marbre i de flors era l'evidència definitiva del seu fracàs. No l'havia pogut allunyar de l'home que l'agredia.

Després de prendre consciència que no hi havia marxa enrere i que no podia permetre que el pare la vencés a ella també, havia tornat a l'agència i a la rutina.

El so del mòbil va allunyar-la d'un passat que només li aportava dolor i va retornar-la al present. Ja feia tres setmanes que havia enterrat la mare. Treballava en una cerca que semblava ben encarada. Gaudia d'una bona situació financera gràcies a un cas de l'any anterior en què havien recuperat un Miró falsificat i, de pas, fet caure un entramat de corrupció urbanística, tenia un ajudant a qui havia fet soci i que ara es formava com a detectiu, per poder comptar amb ell en més tasques que no només utilitzar-lo com a mag informàtic que li obria un munt de portes. No els devia res als pares. A tot estirar, els coneixements legals que li quedaven de la carrera de dret que li havien pagat.

—Adriana! —El to de veu excitat d'en Pau va fer-la somriure. El seu soci tenia una certa tendència a l'exageració, a l'hora d'interpretar la urgència de les coses—. Has sentit les notícies?

—No, estic a l'agènc...

—És molt fort, Adriana! —va tallar-la—. Acabava

d'aparcar al campus. Estava a punt de tancar la ràdio quan ho han dit. M'he quedat de pedra.

—Calma't. Parles tan de pressa que gairebé no t'entenc. Què ha passat?

—En Rebull, Adriana. En Rebull!

—Acaba d'una vegada. Comences a preocupar-me.

—És mort, Adriana! L'han trobat mort a l'habitació d'un hotel de Lloret.

El mòbil va estar a punt de caure-li de les mans. No podia ser.

—Ho acaben de dir a les notícies —el va sentir continuar amb la mateixa excitació. Gairebé cridava—. I també hi ha una dona morta que ha caigut des d'un dels pisos superiors. No se sap qui és, encara.

—I en Salvi? Mort de què?

—Han dit mort violenta. Escolta, em salto les classes i vinc. Això ha d'estar relacionat amb la nostra investigació. Segur!

El que menys li agradava a en Pau de la seva nova situació laboral era haver de tornar a estudiar. Ella havia estat inflexible: només eren dos, el necessitava també per a la feina de camp. I fer-la sense títol els podria portar problemes legals. Per al noi, ser socis no havia suposat un canvi en la relació que mantenien i encara la considerava la seva cap. Seguia les seves instruccions al peu de la lletra, tal com havia fet des del primer dia que havia entrat a treballar a l'agència, quan

tan sols era un estudiant que odiava la carrera i no feia res més que posar a prova les seves habilitats buscant forats per on introduir-se a xarxes i webs alienes. Així doncs, havia acceptat matricular-se. Fet que no evitava que qualsevol esdeveniment fos una excusa per no anar a la facultat.

—No hi tornem, sents? —el tallava la detectiva cada vegada que intentava escapolar-se de les classes—. Tots sabem que no t'agrada tornar a estudiar, però t'has de treure aquest títol.

—Tia, ets pitjor que el meu pare! —responia ell de broma perquè, en realitat, tots dos sabien que al seu pare feia temps que no se l'escoltava—. Tinc molt clar que m'he de treure el fotut grau!

Aquella tarda, però, estava tan trasbalsada que no va tenir esma per fer-li veure la conveniència de no saltar-se classes. Potser perquè, en el fons, sabia que no li convenia digerir la notícia tota sola.

—Sí, sí. Vine. Hem d'esbrinar què collons ha passat.

Va deixar el mòbil sobre la taula i es va recolzar enrere a la cadira. Sentia un pes al pit que li dificultava la respiració. En Salvi no podia estar mort.

3

No feia ni una setmana que havia trucat a la porta. Només de veure'l acostar-se a l'entrada el va reconèixer. Era en Salvi Rebull. El millor amic que havia fet a l'institut. De fet, l'únic amic de veritat que havia tingut fins que va anar a viure al pis d'estudiants de Bellaterra, on va conèixer la Carla, i ella va agafar el relleu en aquest difícil títol. Ell es va quedar a Girona i van perdre el contacte. De fet, no en va saber res fins que va publicar la primera novel·la. Premi Sant Joan de narrativa, èxit de vendes... I era prou habitual a les tertúlies televisives per no haver-li tornat a perdre el rastre mai més.

Després d'una breu abraçada, barreja d'enyorança i d'incomoditat, va fer-lo entrar al despatx. Semblava nerviós. L'aplom una mica sorneguer que gastava des que era famós semblava haver-lo deixat en algun plató. Vestia, això sí, amb la mateixa elegància que passava davant les càmeres: pantalons cenyits beix, americana blau marí, samarreta blanca llisa. Els cabells castanys els duïa prou curts perquè no se li fessin els rínxols que li recordava. La barba, cuidada a l'extrem. I unes ulleres de pasta negra que, pel gust de l'Adriana, l'envellien.

—Tu diràs —va enegar, acabat el breu intercanvi d'experiències passades, per donar-li peu una vegada tots dos ja eren als seus respectius seients.

Ell seia a la banda de fora, a les noves cadires de pell que havia comprat gràcies al cas del Miró. Era l'única cosa que havia canviat al despatx. Li agradava com era. El mateix que li havia deixat en Fluvià, el seu mentor i antic propietari de l'agència: la taula, de fusta massissa de roure, ample i lluent; la prestatgeria de la dreta fins al sostre, amb algunes de les lleixes de fusta plenes de llibres, d'altres d'arxivadors, en l'última una planta que en Pau regava. Si depengués d'ella, hauria mort de set.

En Salvi Rebull va desbloquejar el mòbil i el va deixar sobre la taula, de cara a la investigadora.

—Vuit amenaces per SMS. Una cada dos dies. Necessito que això s'acabi. —Va mirar la seva interlocutora als ulls, com si la reptés. Si l'aplom el guardava per a les entrevistes, també se'n reservava la loquacitat de què feia gala a peu de micròfon. I la que li recordava de les classes, quan els professors els feien fora per no callar.

Va agafar l'aparell i va revisar amb lentitud els vuit missatges. Tots procedien del mateix número.

—No saps de qui venen? Jo diria que ha de ser força fàcil saber-ho.

—És clar que ho sé! —va respondre l'escriptor mentre posava l'esquena molt dreta i aixecava una mica el cap.— Internet és ple de tutorials que expliquen com fer-ho.

—I llavors? —L'Adriana el va observar, encuriosida.

El persistent silenci en què en Salvi s'envoltava va fer que optés per anar al gra—: Em sembla que si no ets més explícit no et podré ajudar. I m'agradaria poder-ho fer.

En Rebull es va enfonsar a la cadira.

—He instal·lat una aplicació al mòbil per saber de qui són. Des del primer SMS em vaig pensar que me'ls enviava la Raquel Santacreu, la noia amb qui he basat *Sentència absolutòria*, la meva última novel·la. Però he descobert que aquest número es correspon a un hotel de Lloret, el Gran Hotel Punta d'en Rosaris.

—I per què et pensaves que venien d'ella?

—Mira —va començar a explicar amb el to afectat de les entrevistes—, vaig seguir als diaris el cas i em va cridar l'atenció. Vaig pensar que donaria molt de si per a una novel·la. El tema és d'actualitat. Vaig aconseguir el seu contacte i la vaig convèncer perquè m'expliqués, fil per randa, què havia passat. Però no li ha agradat el resultat final. No té en compte que és una obra de ficció, no estava obligat a reflectir al cent per cent la seva versió.

—I de què va la novel·la?

—No n'has sentit parlar? Ha creat molta polèmica.

—Ho sento, no miro gaire la televisió. Ni segueixo les pàgines de xafarderies dels diaris —va desafiar-lo en to dur com a resposta al retret que duia implícita la pregunta.

—No pateixis, ho entenc —va afanyar-se a dir ell, conscient que el comentari l’havia fet semblar arrogant—. Et faré arribar un exemplar, perquè puguis jutjar per tu mateixa. La novel·la parla d’una dona que denuncia una violació i dels entrebancs que troba perquè se la creguin. La Raquel s’ha sentit decebuda perquè pensa que he acabat d’embrutar el seu nom. Em va demanar que retirés la novel·la del mercat. Com és normal, no vaig fer-li cas. Dies més tard em va contactar l’advocat d’una associació feminista exigint-me que retirés la novel·la, que si no ho feia, tindria problemes legals. Ho vaig comentar al meu assessor i em va aconsellar que no patís, per tant he continuat la campanya publicitària i les presentacions. Per això, en rebre els dos primers SMS vaig pensar que era ella.

—No la tenies a contactes?

—És que com que està embolicada amb aquelles feministes, em vaig imaginar que utilitzava el mòbil d’algú altre. Però ja veus que en el tercer el to canvia i passa a l’amenaça, així que vaig trucar-li. A part d’insultar-me, va negar que m’hagués escrit. En rebre els dos últims missatges vaig tornar-hi. Em va advertir que a la pròxima em denunciaria per assetjament. Va ser llavors que vaig buscar com saber qui era el titular de la línia. I em va sortir l’hotel.

—Perdona’m la pregunta: hi ha algun motiu per no denunciar-ho a la policia?

—Tal com t'he dit, aquesta novel·la ha aixecat molta polèmica. El col·lectiu feminista se m'ha posat en contra, amb la Raquel com a leitmotiv. Han arribat a manifestar-se a les portes de l'editorial i tot! No aconsegueixo fer-los entendre que la meva intenció ha estat reflectir com les dones sempre són jutjades. No vull denunciar-les i empijorar la situació. El que sí que vull és saber si són elles o no. Imagina't que és un boig! Per això he pensat en tu. Sabia que tens una agència de detectius.

—D'acord —va acceptar—. Trobarem la persona que t'envia els SMS.

—I les trucades. De fa uns dies també em truquen des d'un número ocult. Mira el registre. No diuen res.

—Collons, Salvi! Quin cony de novel·la has escrit?

Ell va arronsar les espatlles i va aixecar els palmells enlaire. L'Adriana va recordar el gest. Sense les càmeres i els micròfons semblava una mica el noi apocata a qui ajudava a fer els deures de matemàtiques.

—No m'hauria imaginat mai que arribarien a perseguir-te pel que escriuries a una novel·la —va dir-li sacsejant el cap.

—Ja t'ho he dit —va respondre-li amb greu—, volia denunciar com es tracta les víctimes. Llegeix-te-la i veuràs què et dic. I troba qui és que m'amenaça. Si és

ella o una d'aquelles feministes, ja ho arreglaré. Si no ho són... bé, potser llavors m'ho hauré de prendre seriosament. Si és el cas, aniré als Mossos.

Va valorar els seus motius una estona i no va trobar que li demanés res eixelebrat. En tot cas, molt menys que altres feines que li encarregaven.

—D'acord. No crec que sigui gaire difícil esbrinar qui utilitza aquest telèfon de l'hotel per intimidar-te. Ni si les trucades anònimes venen del mateix número.

En Salvi va marxar satisfet després de comentar les condicions econòmiques de l'agència. No creia que fos ric, pel que sabia, pocs escriptors acumulen beneficis per enriquir-se, però no va discutir el preu. Al contrari, es va comprometre a enviar-li una transferència en un parell d'hores amb els honoraris de dues setmanes de feina. Ella també estava satisfeta. Semblava un cas prou fàcil de resoldre si utilitzaven la màgia d'en Pau.

4

Encara que tingués deures o exàmens, en Pau, tal com havia fet sempre, cada dia era el primer d'arribar a l'agència. Als vespres, l'Adriana acostumava a enviar-li per correu electrònic la llista de tasques que li corresponien, de manera que quan entrava, encara amb la son enganxada a la pell, el trobava davant de l'ordinador aconseguint bona part del que necessitaven per resoldre els casos. I si no en tenien cap, utilitzava les seves habilitats en afers pels quals preferia no preguntar.

Aquella tarda, però, era ella qui cercava informació, tant a la tauleta com al portàtil, quan l'informàtic va arribar a l'agència una hora més tard de la seva conversa telefònica.

—A la ràdio deien que l'han trobat al Gran Hotel Punta d'en Rosaris —va assenyalar només de trepitjar el rebedor.

—Sí, jo també ho he llegit a internet.

Tots dos es van mirar preocupats. L'Adriana tenia els ulls entelats. Feia estona que lluitava per evitar que l'aclaparés el sentiment de culpa que la trucada del seu soci havia desvetllat. Veure la cara de preocupació del seu company no va ajudar-la.

Es va aixecar i tots dos es van traslladar al despatx.

Van seure cadascú a una de les còmodes cadires que tenien pels clients. No portaven, com era habitual quan es trobaven per analitzar un cas, les tauletes amb què treballaven.

—No pot ser casualitat —va reiterar el noi, consumit pels nervis.

—Jo també ho penso. Hòstia, Pau, creus que en som responsables?

—Encara no sabem com ha anat. Nosaltres tampoc hem tingut temps d'interferir-hi gaire, en el que fos que li passés —va intentar racionalitzar el xicot.

—És que ha mort al mateix hotel des d'on l'ame-
naçaven. —L'Adriana estava massa afectada per posar-
hi distància.

—I la dona que ha caigut del balcó? Creus que hi estava involucrada?

—Vols dir si era qui li enviava els SMS? Ja no sé què pensar.

—Esperem a veure què hi diuen els Mossos —va suggerir.

—Els no saben que en Salvi rebia amenaces.

—Potser li hauries d'explicar a en Ramon el que sabem. Ell podrà fer arribar aquesta pista als col·legues que se n'ocupin. Els pot ser útil.

—No ho sé. Per ara prefereixo esperar.

Pensar que els Mossos tindrien informació de l'encàrrec d'en Salvi i de les gestions fetes la va treure de la consternació en què havia caigut. No només havia

perdut un vell amic, era un client que l'havia contractat perquè estava preocupat. Ella no havia estat capaç de trobar qui havia intentat intimidar-lo i ara era mort. En Ramon la posaria en contacte amb el company de l'àrea d'investigació criminal de Girona a qui havia recorregut altres vegades. Però havia de valorar què podia revelar i què no per no complicar-se la vida més del necessari. Lloret no era jurisdicció d'en Ramon i no sabia com la jutjarien des d'una comissaria on no la coneixien de res.

Tots dos van anar a buscar les tauletes i van repassar el que havien fet des que en Rebull els va encarregar el cas. Van recular fins al dia que van començar a treballar-hi, l'endemà que l'escriptor visités l'agència. L'última clienta ja els havia pagat per les fotos del marit jugant-se el patrimoni familiar a casinos i timbes de pòquer clandestines, de manera que no tenien cap cas en marxa. Per això, aquell matí l'Adriana estava exultant explicant-li l'encàrrec d'en Rebull a en Pau, qui havia corregut a revisar les dades que ella havia copiat del telèfon de l'escriptor. No li havia calgut gaire estona. El temps que va tardar a fer-se un cafè a la Nespresso, una altra de les millores que havien d'agrair a la indemnització del cas del Miró i que ara lluïa a la cuina de l'agència.

—En Rebull té tota la raó —va dir-li en veure-la sortir amb la tassa cap al rebedor i omplint-ho tot de l'olor intensa del cafè—. L'origen dels SMS i les trucades

anònimes és el mateix número del Gran Hotel Punta d'en Rosaris de Lloret de Mar, en concret del departament d'administració.

—Ja m'ho pensava que tenia raó. En Salvi era un alumne espavilat a l'insti.

—Tu creus que serà un treballador de l'hotel?
—va preguntar-li el noi, mig enriolat—. Perquè si ho és, mira que utilitzar una eina de la feina per enviar amenaces! Què es pensava, que perquè l'han configurat com a número ocult no el trobarien?

—Si tothom en sabés tant com tu, no tindries feina! —va contestar, picant-li l'ullet.

—Suposo que no —va reconèixer en Pau, arronçant les espatlles—. Sigui com sigui, aquest cas el resol-drem en dos dies, ja ho veuràs!

—No corris tant. Per ara sabem que el número és d'administració. No tenim ni idea de qui hi té accés. Què et sembla si tu aconsegueixes la llista d'empleats de l'hotel mentre jo busco per internet dades de l'associació aquesta que dona suport a la Raquel? A veure si trobo qui són. Llavors podem comparar les dues llistes i comprovar si hi ha coincidències.

En Pau va fer petar la llengua.

—Tornes a la càrrega, eh? —va preguntar-li amb mitja rialla dibuixada a la cara de nen gran.

—Què vols dir?

—Que tornes a fer aquella expressió teva.

—Quina?

—La de gaudir de la feina.

L'havia mirat, agraïda. Sabia que era la seva manera de dir-li que estava content de veure-la en actiu. La mort de la mare l'havia deixat enfonsada massa dies.

5

L'Adriana va anar a esperar en Ramon a la sortida de la comissaria. Havien quedat per dinar i no podia esperar que plegués i la recollís a l'agència, tal com feia sempre. Necessitava saber com avançava la investigació. No aconseguia treure's del cap que si haguessin trobat a temps qui l'amenaçava, en Salvi no seria mort. Ni la Raquel Santacreu. Els noticiaris, digitals i en paper, no havien tardat a descobrir la identitat de la dona que havia caigut, o saltat, des del balcó: la noia violada que havia protagonitzat la darrera novel·la de l'escriptor. I arreu s'especulava si era ella qui havia mort en Salvi. Sorprenia que la premsa hagués arribat al lloc dels fets tan ràpidament. I la facilitat amb què havien captat la seva imatge, estesa a terra panxa amunt sobre un bassal de sang. Tot i que tenia el cap esberlat, de perfil encara se li reconeixia la cara. La majoria de mitjans mostraven el cos pixelat per no ferir sensibilitats. Però escrivien el seu nom en negreta perquè no en quedés cap dubte. A l'Adriana li havia impressionat que la bossa de mà se li hagués obert. El contingut estava escampat pels voltants i deixava encara més exposada la seva intimitat.

Asseguda en una taula de la cafeteria B'D'Gust, just davant de la comissaria de Vista Alegre on treballava

en Ramon, es trencava el cap per recordar, una vegada més, cada detall del cas. No podia evitar buscar que podria haver fet diferent.

L'endemà de repartir-se les tasques per resoldre l'encàrrec d'en Salvi, quan va arribar al despatx va trobar impresa la llista de treballadors de l'hotel, separats per funcions. En Pau la mirava i somreia en veure-la tan sorpresa. Allò significava que o s'havia saltat les classes o no havia dormit. Va preferir no preguntar. Ella havia estat la tarda anterior enganxada a internet. En Salvi li havia donat el nom de l'associació que aconsellava la Raquel en el recurs contra la sentència. A Google havia descobert el seguit de manifestacions, escrits i articles que havien portat a terme, tots emmarcats dins de la campanya del *No és no*. Reclamaven un judici just, que no posés en dubte la paraula de la víctima pel fet d'haver sortit de festa sola i haver begut.

Necessitava en Pau per accedir a la llista de socis, perquè no era una informació que ella sabés trobar al web. Per al noi va ser fàcil i abans que marxés per anar a dinar i a Bellaterra, ja havien repassat les dues llistes. No hi havia cap nom en comú.

—Quina putada, Adriana! Són trenta-tres empleats. Tardaré quatre o cinc dies com a mínim a ficar-me als seus mòbils i veure si algú té relació amb la Santacreu o les feministes. I això si cap d'ells no ha desactivat la reproducció automàtica de vídeos al whats!

—Sé que em penediré de preguntar-t'ho: ara hi entres a través del whatsapp?

—Sí. He perfeccionat l'execució remota de codi, de manera que al troià que hi introdueixo no li cal ni que el propietari del mòbil vegi el vídeo. Quan li entra el missatge ja hi soc —va explicar-li vessant satisfacció per tots els porus de la pell.

—Només he entès que envies un vídeo per whatsapp i per allà entres al mòbil. I no em calen detalls. Saps que tampoc et segueixo.

—Si el mòbil està actualitzat a vegades no funciona —va continuar ell, sense importar-li el comentari de l'Adriana—. Però és més pràctic que enviar un correu, perquè no cal esperar que el destinatari l'obri. Llevat que tingui desactivada la reproducció automàtica, precaució que gairebé ningú no pren.

—Ja sabia que me'n penediria, de preguntar... —va bromejar posant els ulls en blanc i fent riure en Pau—. Val més que tornem al món real. Em sembla que el millor que puc fer és arribar-me fins a l'hotel, a veure si esbrino qui té accés al telèfon des del qual s'han enviat les amenaces. Amb una mica de sort podrem reduir aquesta llista a un petit nombre d'empleats.

—A mi, que sigui llarga no em suposa cap problema—va contestar somrient—, tot i que és una tasca massa rutinària pel meu gust. A qui no sé si li estarà bé que tardem tant és al teu amic.

—Va, anem a dinar, que a la tarda tots dos estarem enfeinats.

—A les teves ordres! Per cert, què et sembla si entro al mòbil de la Santacreu? Potser als contactes trobo algun nom que surti a les llistes que tenim.

—Bona idea. Pots fer-ho ara, o arribaries tard a la uni?

—Si em dius el número de mòbil, no hi tardaré res.

En Salvi va donar-li el número i ella va marxar de l'agència quan en Pau ja feia servir la seva màgia.

El Gran Hotel Punta d'en Rosaris estava situat en un carrer sense sortida. Les places de parquímetre omplien les dues voreres. Tant les parets exteriors de la recepció com les del bar eren de vidre, fet que li va facilitar poder observar la distribució de les parts comunes de l'edifici. Després d'un parell de trucades fent-se passar per clienta i una conversa amb el cambrer, tenia clar on era administració. En sortir del bar va caminar despreocupada cap a l'altra banda del carrer, on hi havia un camí de terra que feia pendent cap al mar, pel mig d'arbres dispersos. Abans de començar a baixar, va girar-se per saludar el seu informant, qui li havia recomanat que prengués aquella ruta per gaudir de les vistes des de Cala Banyes. Ell va tornar-li la salutació des de darrere la barra.

En un parell de minuts va arribar al primer tram d'escales perfumat per un eucaliptus imponent. Feia

una tarda esplèndida. No es veia ni un núvol, i el mar reflectia els rajos del sol com si fos un mirall. A la dreta del camí hi havia les terrasses d'un bar. Va seure dalt de les roques que quedaven al seu davant. Li va semblar un bon lloc per pensar com podrien controlar qui entrava i sortia d'administració de manera ràpida per no eternitzar el cas.

Amb la vista perduda més enllà del blau del mar, el record de la mare se li va fer molt viu. Les últimes vegades que havia anat a buscar la companyia d'aquest amic fidel a la platja de Castell, havia estat per conscienciar-se que no la veuria més. Per intentar que les onades, la sal, el fred, arrossegessin horitzó enllà aquell dolor que ho omplia tot. Va inspirar profundament per sentir l'olor del mar i es va forçar a centrar-se de nou en l'hotel. Com podien vigilar sense que ningú detectés la seva presència si estarien envoltats de parets transparents? Cridarien molt l'atenció, si s'hi estaven gaires hores. Encara que en Pau i ella s'anessin intercanviant.

La memòria pot arribar a ser molt tossuda i les imatges de la mare insistien a desplaçar el cas del seu pensament. Va recordar-la vestida amb una faldilla de tub per sobre el genoll i una camisa groga de tires que li ressaltava els cabells negres i la pell morena pel sol. Ella l'observava des del costat del llit mentre es contemplava al mirall de cos sencer de l'armari. I llavors va arribar el pare. Se li va posar al darrere, va fitar-la

amb ulls de gel i li va escopir: «On vas així escotada? Sembles una *fulana!*».

Es va aixecar per allunyar-se del mar que havia conjurat els records. El camí de tornada a l'hotel feia pujada. Empesa per la ràbia que li provocava estar bloquejada, el va recórrer més de pressa que en la baixada. No va poder tornar a concentrar-se fins que l'edifici se li va començar a fer visible. Tenia sis pisos d'alçada i ocupava gran part del carrer. A diferència de la planta baixa, les parets de les habitacions eren de maó fosc i les bases dels balcons i terrasses, així com els contorns de les finestres, estaven pintats de la mateixa tonalitat de verd que la vegetació que envoltava el complex.

En el moment que obria el cotxe, aparcats al carrer que baixava cap al centre de Lloret, li va sonar el mòbil. Era el seu soci. Va comprovar l'hora: cinc minuts per les sis

—Tot bé, Adriana? —va preguntar ell, sense tenir temps ni de contestar, tal com feia sempre.

—Bé, sí. Pensava com podem vigilar qui entra i surt a administració. I tu? No hauries de ser a la uni?

—Estem al canvi de classe. No pateixis, que ja sé que no em deixes que em salti ni un dia —va bromejar—. A veure —va continuar en el seu to habitual—, abans que me n'oblidi: ha vingut el teu amic a portar-te la novel·la. Te l'he deixat sobre la taula.

—Gràcies, Pau. Així la podré llegir avui mateix.

—I hi ha diversos membres de l'associació que

consten a l'agenda de la Santacreu. No n'he trobat cap que treballi a l'hotel.

—Ja veus, no podia ser tan fàcil.

—Sol passar. Per cert, has verificat que el telèfon estigui a administració?

—Sí, sí. És una línia que no sona a recepció. I els empleats que responen són dins d'un despatx que queda just al darrere.

—I és fàcil, arribar al despatx?

—No. Cal travessar la recepció. No el pot utilitzar ningú de fora. Ha de ser un empleat. Em temo que se'ns gira feina: ens haurem d'alternar per vigilar les vint-i-quatre hores del dia i esbrinar quins són els que hi tenen accés. Tot i així serà més ràpid que esperar que els teus troians trobin connexions amb la Raquel.

En Pau no va tornar contesta. Ella va comprovar el mòbil, per si s'havia tallat la connexió, però el nom del seu ajudant encara estava escrit a la pantalla.

—Ei! Em sents?

—Sí, sí. Pensava que puc colar-me als ordinadors de l'hotel i controlar les càmeres dels aparells en remot. Així podria deduir quins són els d'administració i gravar el que passi en aquell despatx. En Salvi rep SMS cada dos dies. Ben aviat podrem saber qui utilitza aquest telèfon. Llavors ens podrem ocupar d'ells.

—M'encanta! Mira que fa estona que li donava voltes a com fer-ho! Creus que demà ho podràs fer?

—Sí, i tant! De fet, tinc tot el dia, per fer-ho. La

majoria de missatges i trucades les ha rebut entre les set i les nou del matí. L'últim ha arribat avui, per tant demà no hi tornarà.

—Tens raó. La teva intel·ligència ens ha evitat passar-nos dos dies vigilant.

Tots dos van riure, satisfets.

—Adéu, *jefa!* —va acabar dient en Pau—. Me'n torno a classe, que el profe ja és a dins.

—Així m'agrada, que siguis aplicat —va bromejar abans de penjar i tornar cap a Girona.